

Snes unge Piger travlt med at pynte Væggene med Granguirlander og malede Vaabenskjolde. Overalt i Byen saaes Flag, og foran Brudehusets Port var der rejst to med grønt omvundne Stænger, mellem hvilke der øverst oppe var udspændt et Stykke Sejldug med Ordene: „Velkommen“.

Vielsen skulde foregaa Klokken tolv; men allerede Klokken ti begyndte de første Gæster at vise sig. Kort efter ankom Emanuel, der efter forskellige Overvejelser havde bestemt sig til at lade sig vie i Ornat. Frokostbordene var dækkede inde i den blaakalkede „Sal“, hvor ingen ringere end Købmand Villing gjorde Tjeneste som Skaffer og i denne Egenskab modtog alle Mændene med Snaps og Øl.

Det var efter Emanuels udtrykkelige Ønske, at der ikke paa noget Punkt blev brudt med Egnens gamle Bryllupsskikke. Selv afslog han dog Snapsen og nøjedes med at drikke af Brudeøllet.

I Løbet af en Timestid fyldtes baade Stuerne og Haven af pyntede Mennesker, og stadig strømmede der nye Gæster til. Overalt drejede Samtalen sig om det store Spørgsmaal, hvem der skulde forrette Vielsen. Emanuel havde for nogen Tid siden været inde hos Bispen for at tale med ham derom, og Bispen havde da berørt det som en Mulighed, at han selv vilde indfinde sig, idet han havde sagt, at han som Fru Hasteds gamle Ven jo paa en Maade var nærmest dertil. Man var nu spændt paa at erfare, om en saa stor Ære virkelig skulde blive Menigheden tildel.

Klokken halvtolv kom Bøndernes Koretøjer, i alt nogle og tredive, og man begyndte at stige tilvogns. Vognene for Brudeparret og den nærmeste Familie holdt inde i Gaarden; de andre dannede udenfor paa Vejen en Række, der strakte sig fra Brudehuset helt hen til den modsatte Ende af Byen. Imidlertid sad Hansine inde i sit Kammer, fordi ingen Gæst maatte se Bruden, før de alle var stegen tilvogns. Da dette var sket,